

มรรคาแห่งรศีก (ปึงชื่อสิง)

คู่

เสียงลัทธิรศีกเกณฑ์ทหารบกพื้น
ผีเท้าและเสียงร้องของม้าเทียมรถ
กึ่งสนั่นลั่นท้องถนน

เหล่าคนในรณนั้นคือชายที่ถูกเกณฑ์
ต้องไปเป็นทหาร
ล้วนมีกันและลูกธนูห้อยไว้ข้างเอว

บรรดาญาติ มิตร แม่ เมีย
ต่างขอยุคคชชายเสียไว้ พลากร้องไห้
ไม่ยอมให้ต้องถูกเกณฑ์

เสียงกรวญคร่ำรำไห้,
ระงมทั่ว
ฟ้าเมืองบนกัรบรู

‘หมิงหนุง’ (ปราชญ์ชาวดิน)

ถอดจากภาษาจีนในหนังสือ

‘ถึงชื่อชนไปส่ว’ (กลอนสามร้อยบทสมัยถึง)

ฉบับพิมพ์ในฮ่องกง

ภาพและเสียงรุดม้าย่อยเลือนและจางหาย
ฝุ่นธุลีตระหลบจากดินคน ม้า และรถ
กลิ้งกระแทงสะพานเสียนหยาง จากสายตา

ผู้สัจจร เอื้อนถาม
เพื่อนเฮ้ย,
ทัณฑ์ไค

เปล้าหอรอก
เราต้องไปเป็นทหารต่างหาก
ใบเกณฑ์ของทางการส่งมาหลายครั้งแล้ว

เขาเหล่านั้น
ต้องไปเป็นยามฝั่งแม่น้ำฮวงโหภาคอุดร
อายุเพียงสิบห้าปี

ต่อสี่สิบล่วงจึงส่งไปขายอาณาเขตเบื้องตะวันตก
เพื่อไถนา ปลูกพืช,
ในผืนดินอันก้นการ

หมวกทหารที่แต่ละคนได้รับ
ล้วนครอบลงบนหัว,
ที่มีผมกกดำ

ครั้นเปื่อยย่ำได้กลับบ้าน
ผม^๕นั้น,
ก็ชาวโพลัน^๕สิ้น

ก็ยังต้องถูกส่งไปเป็นทหารในแนวหน้า
ค่ายยุทธการ
เพื่อ^๕ราชะหุ

ปลิดชีพหลังเลือกโลมพสุธา,
คนแล้วคนเล่า
แทบเลือกฉันทะเล มหาสมุทร

แต่บรมเกษานุภาพแห่งราชะหุควรยิ่งใหญ่
อาณาเขตของพระองค์,
จึงควรขยายออกไปอีก

เคยไถ่ยืมบ้างไหม

อาณาจักรของพระองค์กว้างใหญ่

ถึงสองร้อยมณฑล

แผ่นดินไพศาลกัณดารคน
เศษหญ้าฟางเกลือก่อก่น,
ล้วนแห้งตายเพราะกัณดาร

ปฐพีเจก้นไหนเลยจะมีสตรี,
ที่แข็งแกร่งพอทำนาไถ
และบุรุษใดเล่าจะกล้าอยู่

ทหารแห่งราชะหฺวแกร่ง
รบแต่ต้นถึงปลายปี
ครึ่งแควยังอบอุ่นทราบกระทั่งหนาวฤดูโทศ

ประจำชายแดนไม่ถอยกลับ
พลเกณฑ์รบแม้กับจิตใจตนอันขมขื่น
ใครเล่าจะปริปาก

เช่นเดียวกับการรบภาคตะวันตก
ไม่หยุดพักในฤดูหนาว
ภาษีราชฐรผู้ยาก

คน,
ก็ถูกเกณฑ์
ยังจะเก็บภาษีอีกเล่า

ทั้งนี้ โฉนควรมีลูกชาย
เพื่อถูกเกณฑ์ไปใช้ชั่วชีวิต
ตั้งแต่อายุสิบห้า

มีลูกสาวเกิด
โทะขึ้นแต่งงานกับคนข้างบ้าน
ยังพอใช้สรวนบ้าง

ลูกชายเราเมื่อถูกเกณฑ์ไป
ขอมมั่นใจได้
สันโอกาสจะพบกันอีก

ร่างเขาจะถูกฝังใต้พื้นดินแปลกถิ่น กันการ
ที่ซึ่งแม่หญิงยังแห้งตาย
เพื่อระชะหัว

ลองเหลียวดูรอบ ๆ มณฑล ชิงห้วย เกิด
เคลื่อนด้วยกระดูกคนตายมาแต่โบราณ
ปราศจากผู้ช่วยเก็บกระดูกฝัง

เสียงร่ำไห้ระงมแซ่

ผีใหม่โหยหวนขึ้นแก่น

คนโยกย้ายอย่างไม่น่าต้องมาตาย

ผีตายมานาน ร่ำร้องระทมใจ

สงสารกระดูกคน

ไม่มีผู้เก็บให้

ฝนตกจากฟ้าในฤดูชีวิตเย็น

หล่นลงผืนดินอันแห้งแล้ง

ที่แม่หญ้ายังแห้งตาย

อากาศบนพื้นดินเย็นเยือกถึงหัวใจ

เสียงร่ำไห้กระงมขึ้น

บรรเลงโดยกระดูกที่อ้างว้าง

เป็นบทเพลงแห่งความขมขื่น

กระนั้น
